

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 561/2020-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou ROMŽA, s. r. o., Hrnčiarska 5, Košice, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Sergej Romža, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. 1 Kv 52/19/8800-31 z 28. januára 2020 a uznesením Okresného súdu Michalovce sp. zn. 21 Tp 10/2020 z 24. februára 2020, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a obsah ústavnej sťažnosti

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Sergejom Romžom, ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 1 Kv 52/19/8800-31 z 28. januára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“) a uznesením Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 21 Tp 10/2020 z 24. februára 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Michalovce č. k. 1 Pv 470/19/8807-6 z 5. augusta 2019 bolo sťažovateľke vznesené obvinenie pre dôvodné podozrenie zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) účinného do 31. júla 2019 formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), ods. 3. písm. c) Trestného zákona s použitím § 138 písm. b) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Napadnutým uznesením prokurátora krajskej prokuratúry bolo rozhodnuté o zaistení celého majetku sťažovateľky. Proti tomuto napadnutému uzneseniu prokurátora krajskej prokuratúry podala sťažovateľka sťažnosť 3. februára 2020, o ktorej následne rozhodoval okresný súd, resp. sudca pre prípravné konanie. Tento rozhodol napadnutým uznesením tak, že sťažnosť

sťažovateľky zamietol ako nedôvodnú. Napadnuté uznesenie sudcu pre prípravné konanie okresného súdu bolo sťažovateľke doručené 6. apríla 2020.

3. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti spochybňuje splnenie oboch zákonných podmienok podľa § 425 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). K prvej podmienke (stíhanie obvineného pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a pomery obvineného treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku, pozn.) sťažovateľka uvádza, že k jej naplneniu nestačí iba formálne vznesenie obvinenia pre trestný čin, pri ktorom treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku (§ 58 ods. 3 Trestného zákona), ale aj záver, že právna kvalifikácia skutku, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nachádza reálnu oporu v obsahu produkovaných dôkazov. Sťažovateľka sa domnieva, že to tak nie je, pretože dosiaľ neboli v trestnom konaní produkované dôkazy preukazujúce jej špecifickú pohnútku, t. j. zatajiť existenciu príjmu, zakryť jeho pôvod v trestnej činnosti, jeho určenie či použitie na spáchanie trestného činu alebo v úmysle zmať jeho zaistenie na účely trestného konania alebo jeho prepadnutie alebo zhabanie. Pre túto absenciu jedného z pojmových znakov subjektívnej stránky sťažovateľka predpokladá, že nemožno reálne očakávať, že jej v predmetnom trestnom konaní bude uložený trest prepadnutia majetku. K druhej podmienke (existencia obavy, že výkon trestu prepadnutia majetku bude zmarený alebo sťažený, pozn.) sťažovateľka bez akýchkoľvek podrobností uviedla, že jediným dôvodom, pre ktorý sťažovateľka mala prevádzať vlastnícke právo k teraz už zaisteným nehnuteľnostiam, bolo uspokojovanie základných životných potrieb detí a osôb, ktoré sú na ňu odkázané. Sťažovateľka teda tvrdí, že jej základné právo vlastniť majetok bolo porušené tým, že k zaisteniu celého jej majetku došlo nezákonným spôsobom. Zároveň poukázala na proporcionalitu zásahu a uviedla, že vydanie príkazu na zaistenie celého jej majetku bolo aj zjavne neprimerané.

4. Vo vzťahu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie sťažovateľka uviedla, že krajská prokuratúra a ani okresný súd sa nevysporiadali dostatočne s jej námietkami a argumentáciou, čo malo viesť k arbitrárnosti napadnutých uznesení. Sťažovateľka v rámci tejto svojej sťažnostnej

námietky poukázala aj na rozpor v napadnutom uznesení okresného súdu, keď na jednej strane uznal, že prokurátor krajskej prokuratúry sa v predmetnom konaní bližšie nezaoberal jej úmyslom zmariť alebo sťažiť výkon trestu prepadnutia majetku, ale na druhej strane uviedol, že pri rozhodovaní o sťažnosti proti zaisteniu majetku sa nepreskúmava otázka dôvodnosti právnej kvalifikácie skutku.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajská prokuratúra Košice, v konaní vedenom pod sp. zn.: 1Kv 52/19/8800 a uznesením, zo dňa 28.01.2020. sp. zn.: 1Kv 52/19/8800-31, porušila základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zaručené v čl. 20 ods. 1, ods. 5 a čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, práva zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresný súd Michalovce, v konaní vedenom pod sp. zn.: 21 Tp/10/2020 a uzneseníu, zo dňa 24.02.2020, sp. zn.: 21 Tp/10/2020. porušil základné práva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zaručené v čl. 20 ods. 1, ods. 5 a čl. 46 ods. 1, v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru, práva zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Uznesenie Krajskej prokuratúry Košice, zo dňa 28.01.2020, sp. zn.: 1Kv 52/19/8800-31, sa zrušuje.

4. Uznesenie Okresného súdu Michalovce, zo dňa 24.02.2020, sp. z.: 21 Tp/10/2020. sa zrušuje.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

13.1 Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

13.2 Podľa čl. 20 ods. 5 ústavy iné zásahy do vlastníckeho práva možno dovoliť iba vtedy, ak ide o majetok nadobudnutý nezákonným spôsobom alebo z nelegálnych príjmov a ide o opatrenie nevyhnutné v demokratickej spoločnosti pre bezpečnosť štátu, ochranu verejného poriadku, mravnosti alebo práv a slobôd iných. Podmienky ustanoví zákon.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený...

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

16. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

17. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

18. Podľa § 58 ods. 3 Trestného zákona trest prepadnutia majetku súd uloží bez splnenia podmienok uvedených v odseku 1 aj vtedy, ak odsudzuje páchatel'a za spáchanie trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 3 alebo 4 alebo § 173 ods. 4, trestného činu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 3 alebo 4, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296, trestného činu založenia, zosnovania a podporovania teroristickej skupiny podľa § 297, trestného činu prijímania úplatku podľa § 328 ods. 3 alebo § 329 ods. 3 alebo trestného činu podplácania podľa § 334 ods. 2.

19. Podľa § 425 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku ak je obvinený stíhaný pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a na pomery obvineného treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku, a je obava, že výkon tohto trestu bude zmarený alebo sťažený, môže súd a v prípravnom konaní prokurátor majetok obvineného zaistiť.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

20. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

21. Sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti nerozlišovala medzi samotnými napadnutými rozhodnutiami (uznesenie krajskej prokuratúry a uznesenie okresného súdu) a jej sťažnostná argumentácia smerovala proti obom napadnutým rozhodnutiam (výnimkou bola jej námietka rozporu v napadnutom uznesení okresného súdu, ktorá smerovala len proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, pozn.).

III.A K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením krajskej prokuratúry

22. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016 a I. ÚS 665/2016).

23. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

24. Sťažovateľka v posudzovanej veci namieta, že k porušeniu jej v ústavnej sťažnosti označených práv došlo (aj) napadnutým uznesením krajskej prokuratúry o zaistení jej majetku. Z § 185 ods. 2 v spojení s § 425 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že sťažovateľka mala právo podať proti napadnutému uzneseniu krajskej prokuratúry sťažnosť ako riadny opravný prostriedok (čo aj využila), o ktorom bol oprávnený a aj

povinný rozhodnúť sudca pre prípravné konanie (čo aj svojím napadnutým uznesením urobil). Právomoc sudcu pre prípravné konanie rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľky tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

III.B K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv napadnutým uznesením okresného súdu

25. Podstatou námietok sťažovateľky bolo jej tvrdenie, že na zaistenie jej majetku neboli v predmetnom prípade splnené zákonné podmienky, a tiež, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo vnútorne rozporné a arbitrárne.

26. Ústavný súd sa nestotožňuje s hodnotením sťažovateľky, že v jej prípade neboli splnené zákonné podmienky na vydanie rozhodnutia o zaistení majetku podľa § 425 ods. 1 Trestného poriadku. Sťažovateľka totiž tieto zákonné podmienky vykladá príliš rozširujúco a od preventívneho (zabezpečujúceho) opatrenia v prípravnom konaní *de facto* vyžaduje atribúty (hodnotenie dôkazov, posúdenie dôvodnosti právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa jej kladie za vinu) svedčiace skôr rozhodnutiu vo fáze konania pred súdom. Ústavný súd pripomína, že v rámci prípravného konania nie je ešte suma dôkazov produkovaná v predmetnom trestnom konaní uzavretá, potenciálne ďalšie dôkazy môžu zmeniť situáciu, a to aj v prospech sťažovateľky. Ak by v prípravnom konaní pominuli dôvody zaistenia majetku sťažovateľky, museli by samozrejme príslušné orgány činné v trestnom konaní na túto situáciu procesne zareagovať (ako správne uviedol aj okresný súd v napadnutom uznesení, pozn.). V tejto fáze trestného konania je preto tvrdenie sťažovateľky, že uplatnená právna kvalifikácia skutku (trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, pozn.) je nedôvodná, a preto nemožno očakávať, že by jej v predmetnom trestnom konaní bol uložený trest prepadnutia majetku, iba špekuláciou. Taktiež tvrdenie sťažovateľky, že jediným dôvodom, pre ktorý prevádzala vlastnícke právo k niektorým svojim nehnuteľnostiam, bolo uspokojovanie základných životných potrieb jej detí, je vzhľadom

na jej procesné postavenie v trestnom konaní a tiež vzhľadom na to, že sťažovateľka uviedla iba toto všeobecné konštatovanie bez akýchkoľvek ďalších okolností, nedôveryhodné.

27. K namietanému rozporu v napadnutom uznesení okresného súdu ústavný súd konštatuje, že ide iba nepresnú interpretáciu sťažovateľky. Okresný súd konkrétne k nepreskúmvaniu právnej kvalifikácie skutku uviedol: *„V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že súd v tomto štádiu trestného konania, aj pri rozhodovaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o zaistení veci, nepreskúmvava otázku dôvodnosti právnej kvalifikácie skutku, nakoľko z pohľadu rozhodovania o predmetnej sťažnosti je dôležité splnenie procesnej podmienky spočívajúcej v zistení, že obvinená je stíhaná pre trestný čin, za ktorý vzhľadom na povahu a závažnosť činu a pomery obvinenej treba očakávať uloženie trestu prepadnutia majetku. Táto podmienka bola splnená, nakoľko voči obvinenej bolo začaté trestné stíhanie a aj vznesené obvinenie, okrem iného aj pre trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti, pričom v prípade uznania viny v konaní pred súdom, by u tejto obvinenej prichádzalo v zmysle § 58 ods. 3 Tr. zák. do úvahy aj uloženie trestu prepadnutia majetku, nakoľko uvedený zločin spadá do kategórie trestných činov uvedených v citovanom ustanovení Trestného poriadku. V prípade, ak ďalším vývojom dôkazného stavu nastane nevyhnutnosť prehodnotenia terajšej právnej kvalifikácie skutku a s tým súvisiacej úvahy o predpoklade obligatórneho uloženia trestu prepadnutia majetku podľa § 58 ods. 3 Tr. zákona, je takáto skutočnosť významná pre konštatovanie, že dôvody zaistenia pominuli, s dopadom na povinnosť prokurátora procesné na takéto zistenie reagovať.“* Pritom k špecifickej pohnútke sťažovateľky uviedol: *„Pri otázke vyhodnotenia namietanej špecifickej pohnútky obvinenej predmetným prevodom zmarit' alebo sťažiť výkon trestu prepadnutia majetku sa súd čiastočne stotožňuje s tvrdeniami obhajoby v tom, že špecifický úmysel sťažiť ev. výkon trestu prepadnutia majetku je potrebné obvinenej v prípravnom konaní preukázať, čím sa prokurátor bližšie nezaoberal v rámci právnej úvahy, ktorou vyhodnocoval v tomto smere konkrétne poznatky. Na druhej strane však pokus o prevod časti nehnuteľnosti z majetkovej masy tvoriacej vlastníctvo obvinenej je potrebné vyhodnocovať ako nanajvýš rizikové konanie, ktorým by postupne, bez zásahu OČTK, mohlo dôjsť k nezvratnému zmareniu resp. sťaženiu výkonu trestu prepadnutia majetku.“*

28. Z už citovaných výsekov napadnutého uznesenia okresného súdu je zrejmé, že sudca pre prípravné konanie (resp. okresný súd) sa nezaoberal špecifickou pohnútkou sťažovateľky vo vzťahu k právnej kvalifikácii samotného skutku, ale iba vo vzťahu k splneniu podmienok na zaistenie majetku. Teda jeho záver, že pri rozhodovaní o sťažnosti proti zaisteniu majetku sa nepreskúmava otázka dôvodnosti právnej kvalifikácie skutku, okrem toho, že je správny, celkom určite nie je v rozpore s jeho konštatovaním o nedostatočnom vyhodnotení špecifickej pohnútky sťažovateľky. Ako je z už uvedenej citácie zrejmé, okresný súd tento nedostatok posúdil v spojení s pokusom sťažovateľky previesť časť jej majetku na iné osoby, a preto v konečnom dôsledku mohol konštatovať, že zákonné podmienky na zaistenie majetku sťažovateľky boli naplnené.

29. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní bude spĺňať očakávania a predstavy strany v konaní (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07, I. ÚS 253/2019).

30. S poukazom na to, že sťažovateľka založila svoje tvrdenie o neproporcionalite zásahu do jej základného práva vlastniť majetok, na námietkach, ktoré sa ukázali v danom momente ako nedôvodné, neobstojí ani jej tvrdenie, že vydanie príkazu na zaistenie jej celého majetku bolo neprimerané.

31. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05,

II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013). Teda v prípadoch, pri ktorých sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou garantovaných práv alebo slobôd v trestnom konaní, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že trestné konanie je od svojho začiatku až do konca procesom, v rámci ktorého sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj v predmetnej veci konajúcich všeobecných súdov naprávať, resp. korigovať jednotlivé pochybenia, ku ktorým došlo v predchádzajúcich štádiách trestného konania, a preto spravidla až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia príslušných orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v jeho dovtedajšom priebehu a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 166/2010, m. m. tiež II. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07).

31.1 Možnosť brániť sa vzneseniu obvinenia znamená aj možnosť brániť sa uloženiu trestu (aj riadnymi a mimoriadnymi opravnými prostriedkami), čo má právny vzťah k zaisteniu majetku na účel výkonu trestu prepadnutia majetku, pričom v priebehu konania bude mať sťažovateľka možnosť využiť aj procesný prostriedok žiadosti podľa § 425 ods. 2 Trestného poriadku.

32. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie okresného súdu nebolo možné v tomto momente trestného konania považovať za konečné rozhodnutie. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti. Navyše na základe už uvedeného je zrejmé aj to, že medzi napadnutým uznesením okresného súdu a obsahom sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1, 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

33. Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka namietala porušenie čl. 20 ods. 1, 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy, konštatuje, že čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov

a neformulujú žiadne základné právo ani slobodu fyzickej osoby alebo právnickej osoby. O ich prípadnom porušení by ústavný súd v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy mohol rozhodnúť len v spojení s porušením niektorého zo základných práv alebo slobôd. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že žiadne zo sťažovateľkou primárne označených článkov ústavy nemohli byť v tomto prípade porušené, neprichádzalo do úvahy ani vyslovenie porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy.

34. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími návrhmi formulovanými sťažovateľkou v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu